

Sygn. akt I C 1610/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wioletta Sychniak

Protokolant: sekretarz sądowy Marlena Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2022 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko J. D.

o zapłatę

1. zasądza od J. D. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2104,27 zł (dwa tysiące sto cztery złote i dwadzieścia siedem groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz J. D. kwotę 734 (siedemset trzydzieści cztery) złote tytułem zwrotu kosztów procesu, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1610/21

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 7 grudnia 2020 roku (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od J. D. kwoty 8013,93 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że zawarła z Pozwaną umowę pożyczki nr (...) w dniu 18 lipca 2018 roku. Pozwana pożyczyła 7 270 złotych i zobowiązała się do spłaty 13 940,21 złotych; dokonała wpłat na łączną kwotę 5 926,28 zł. Umowa została wypowiedziana 12 listopada 2019 roku z uwagi na brak dalszych spłat. Powódka skierowała pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, ale nakaz zapłaty nie uprawomocnił się.

/pozew k. 2 – 3, pismo przygotowawcze k. 62-67/

W odpowiedzi na pozew J. D. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od Powoda na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana zakwestionowała roszczenie co do wysokości wskazując, że zasadność dochodzenia roszczenia nie została wykazana przez stronę powodową. Podniosła, że umowa pożyczki zawiera klauzule abuzywne dotyczące prowizji, opłaty przygotowawczej oraz opłaty za elastyczny plan spłat. Zadeklarowała, że jest gotowa do ugodowego zakończenia sporu. ***/odpowiedź na pozew k.58 – 60/***

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

18 lipca 2018 roku J. D. zawarła z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę pożyczki pieniężnej nr (...), na podstawie której otrzymała pożyczkę w wysokości 7270 złotych. Całkowity koszt pożyczki wynosił 6670,21 złotych.

Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 13 940,21 złotych, na którą składały się:

- prowizja za udzielenie pożyczki - 3635 zł,
- opłata przygotowawcza - 40 zł,
- opłata za opcję (...) - 1850,20 zł,
- odsetki - 1145,01 zł,
- kwota pożyczki 7270 zł.

Oprocentowanie wynosiło 10%, a (...) 132,54%. Pożyczka miała być spłacona w 90 ratach, płatnych co tydzień. Wysokość rat była równa i wynosiła 154,90 zł, przy czym wysokość ostatniej raty wynosiła 154,11 zł.

Zgodnie z pkt. 9 umowy, (...) to pakiet świadczeń w ramach umowy i składa się z: (...) oraz (...).

Opcja (...) polega na uprawnieniu klienta do odroczenia terminu spłat rat wynikających z pierwotnego harmonogramu określonego w umowie w wymiarze od 1 do 4 rat bez podawania przyczyny. Wymagalność rat zostaje odroczone zgodnie ze wskazaniem klienta. Z tytułu odroczenia rat nie są pobierane żadne dodatkowe odsetki od kwoty pożyczki brutto. Zmianie ulega harmonogram spłat.

„Gwarancja zniesienia obowiązku spłaty” (art. 9 ust. C umowy) polega na tym, że w przypadku zgonu klienta w trakcie trwania umowy, pożyczkodawca zwalnia klienta z długu w odniesieniu do jakichkolwiek jeszcze niezapłaconych na dzień zgonu klienta zobowiązań wynikających z umowy. Za powyższy pakiet pożyczkodawca pobierał wynagrodzenie.

Zgodnie z pkt. 23 warunków umowy, w przypadku gdy pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą kwoty równiej co najmniej 1 pełnej raty pożyczki, pożyczkodawca miał prawo wezwać pożyczkobiorcę do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy. W przypadku braku zapłaty, mógł wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wezwania do zapłaty.

Pozwana pokwitowała w umowie otrzymanie 7000 zł pożyczki. Kwota 270 zł była udostępniona poprzez przelew na rachunek wskazany we wniosku o pożyczkę.

J. D. jest emerytką. W dacie wystąpienia z wnioskiem o pożyczkę emerytura była głównym źródłem jej dochodu.

/umowa pożyczki pieniężnej k.12 – 14, wniosek o pożyczkę k. 15-16/

J. D. na poczet zawartej umowy pożyczki dokonała wpłat w łącznej wysokości 5926,28 złotych. ***/bezsporne/***

Pismem z 12 listopada 2019 roku (...) S.A. w W. wypowiedziała umowę pożyczki nr (...) z zachowaniem 30 – dniowego terminu wypowiedzenia oraz wezwała do zapłaty kwoty 8013,93 zł w terminie do 19 grudnia 2019 roku.

Pismem z 19 czerwca 2020 roku Spółka wezwała pożyczkobiorczynię do zapłaty kwoty 8013,93 złotych do dnia 3 lipca 2020 roku.

/wypowiedzenie umowy k.9, wezwanie k.17/

(...) S.A. w W. wniósł przeciwko J. D. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę 8013,93 złotych z tytułu pożyczki nr 149512156. Postanowieniem z 23 października 2020 roku referendarz w Sądzie Rejonowym Lublin

– Zachód w Lublinie umorzył postępowanie w całości wobec skutecznego wniesienia przez Pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty.

/pozew w epu k. 6-7, postanowienie z 23.10.2020 r. k. 5/

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy. Wiarygodność dokumentów w postaci umowy pożyczki, polisy, monitu czy wypowiedzenia umowy nie budziły wątpliwości, a co więcej nie były kwestionowane przez Pozwaną, która kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwana nie kwestionowała ani faktu zawarcia umowy, ani otrzymania kwoty pożyczki. W ocenie Sądu wszystkie przedstawione przez Powoda dowody z dokumentów stanowiły spójny obraz zdarzeń faktycznych potwierdzających istnienie oraz wymagalność przysługującego mu roszczenia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie Powódka dochodziła roszczenia z tytułu niespłaconej pożyczki, udzielonej na mocy umowy nr (...), zawartej między stronami 18 lipca 2018 roku. Poza sporem był fakt zawarcia umowy oraz wymagalności roszczenia, oraz wpłacenie przez pozwaną na rzecz powoda kwoty 5 926,28 zł. Spór koncentrował się na wysokości dochodzonego roszczenia oraz zawarcia w umowie niedozwolonych postanowień umownych.

Okoliczności niniejszej sprawy, przede wszystkim zapisy wniosku o pożyczkę i umowy pożyczki pieniężnej, uprawniają do stwierdzenia, że Pozwana zawarła umowę pożyczki z dnia 18 lipca 2018 roku jako konsument, co ukierunkowało postępowanie dowodowe. Sąd w pierwszej kolejności zbadał przedmiotową umowę pod kątem zawarcia w niej niedozwolonych klauzul umownych.

Strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego (art. 353¹ k.c.). Podstawowe cechy umowy pożyczki zostały wskazane w art. 720 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności także umowę pożyczki.

Wobec zarzutów stawianych przez Pozwaną, dotyczących nieważności określonych postanowień zawartej umowy Sąd zbadał, czy postanowienia te są zgodne z prawem (zwłaszcza z przepisami o odsetkach maksymalnych i maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz o niedozwolonych klauzulach umownych – art. 385¹ k.c.), bądź czy nie naruszają zasad współzycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.).

Nie budzi wątpliwości, że pożyczkobiorca jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy kwotę pożyczki wraz z odsetkami, które stanowią wynagrodzenie za korzystanie z cudzego kapitału. Zgodnie z art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Umowa stron przewidywała, że pożyczka w niniejszej sprawie jest oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 10 % w skali roku. Zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c. maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych, które są równe wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. W dniu zawarcia umowy pożyczki wysokość odsetek maksymalnych (kapitałowych) wynosiła 14 %, zatem umowne odsetki przewidziane przez strony w umowie były określone w prawidłowej wysokości.

Pożyczka miała zostać spłacona w 90 ratach tygodniowych, czyli w okresie od 18 lipca 2018 roku do 8 kwietnia 2020 roku. W okresie od 18 marca 2020 roku obniżeniu uległa stopa odsetek maksymalnych (kapitałowych) do 9 %, co należy uwzględnić przy obliczeniu kwoty odsetek.

Nie budzi wątpliwości Sądu dopuszczalność pobrania opłaty przygotowawczej w wysokości 40 złotych. Jej wysokość w stosunku do udzielonej pożyczki nie jest nadmierna, a po stronie Powódki mogły powstać koszty związane z przygotowaniem umowy, które ta opłata ma rekompensować.

Inaczej wypada ocena postanowień umowy dotyczących ustalonej kwoty prowizji w wysokości 3635,00 zł oraz opłaty za opcję (...) w wysokości 1850,01 zł.

Umowa zawarta została na standardowym formularzu, stosowanym przez Powódkę. Ani z umowy, ani z dołączonego wniosku o pożyczkę (również złożonego na standardowym formularzu) nie wynika, aby opcja (...), bądź wysokość prowizji były uzgodnione z Pozwaną indywidualnie. Podkreślenia wymaga, że udowodnienie tej okoliczności spoczywało na Powódce.

Niewątpliwie postanowienia umowy odnoszące się do opcji (...) i wysokość opłaty z tego tytułu, nie są głównym świadczeniem stron. Nie ma dowodu, że zostały indywidualnie uzgodnione z Pozwaną. Są one częścią standardowej umowy, którą – co jest Sądowi wiadome z urzędu – powód stosuje do wszystkich klientów. Uważna analiza zapisów umownych dotyczących omawianego pakietu daje przy tym asumpt do wniosku, iż niósł on ze sobą dla pożyczkobiorcy w istocie niewielkie korzyści, z tytułu których pożyczkobiorca był obowiązany uiścić znacznie zawyżoną i zupełnie nie neodpowiadającą tymże korzyściom opłatę. Zdaniem Sądu nie sposób uznać, aby realną korzyść dla Pozwanej mogło stanowić prawo do bezpłatnego odroczenia terminu płatności 1, czy nawet 4 rat w całym okresie kredytowania (90 tygodni). Wysokość jednej raty to 154,90 zł, a więc kwota ponad 11 – krotnie niższa od opłaty naliczonej przez powoda (1850,20 zł). Przy tym ewentualną korzyścią jest co najwyżej odstąpienie przez Powódkę od naliczenia odsetek z tytułu wydłużenia terminu spłaty poszczególnych rat. Zastosowanie omawianej opcji nie prowadziło do zwolnienia pożyczkobiorcy z długu w jakiegokolwiek części, lecz jedynie umożliwiało wydłużenie okresu spłaty pożyczki. W tych okolicznościach pobrana opłata za opcję (...) w wysokości 1850,01 zł nie odpowiada korzyściom oferowanym Pozwanej.

Omawiane postanowienia umowne gwarantowały – w przypadku zgonu pożyczkobiorcy – zniesienie obowiązku spłaty zobowiązania przez jego spadkobierców. Jednak brak podstaw do uznania, iż opłata ta została w sposób właściwy wyceniona. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, że zaoferowanie Pozwanej tej opcji wynikało z oszacowania ryzyka jej zgonu w czasie trwania umowy i, że w dacie zawarcia umowy istniały jakiegokolwiek obiektywne przesłanki uzasadniające zastosowanie tego swoistego „zabezpieczenia spłaty pożyczki”. Sądowi znana jest praktyka banków wymagających zawarcia przez pożyczkobiorców lub kredytobiorców umów ubezpieczenia na życie i cesji tych polis w ramach zabezpieczenia spłaty. Tego rodzaju zabezpieczenia stosowane są przede wszystkim w umowach zawieranych na kilkanaście – kilkadziesiąt lat i na duże kwoty. W realiach niniejszej sprawy chodzi o pożyczkę udzieloną na 10 miesięcy. Ani okres, na który została udzielona pożyczka, ani kwota pożyczki, nie uzasadniają omawianego „zabezpieczenia”.

Wyjaśnienia w tym miejscu wymaga, że wprawdzie opłatę, o której mowa, ustalono umową stron, to jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom. Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jakie wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałyby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi.

W gruncie rzeczy naliczona z tytułu elastycznego planu spłaty opłata to dodatkowy ukryty koszt pożyczki; dodatkowe obciążenie dla pożyczkobiorcy. Ów plan nie daje realnych korzyści odpowiadających wartości jego ceny.

Sąd uznał za nieważne w świetle art. 58 § 1 k.c. a zatem nie wiążące strony postanowienie umowne określające wysokość prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 3635,00 zł. Naliczone i dochodzone przez stronę powodową żądania finansowe w postaci prowizyjnego wynagrodzenia umownego jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorcy - pozwanego) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową koszty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia i powiązana ekonomicznego z poniesionymi rzeczywiście wydatkami. Podkreślenia wymaga, iż przepis art. 385¹ § 1 k.c. chroni konsumenta jako słabszego uczestnika obrotu w relacjach z przedsiębiorcą - profesjonalistą w danej dziedzinie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2014 r., III CSK 204/13, opubl. baza prawna LEX nr 146608). W kontekście tak pojmowanych przesłanek oceny analizowanych postanowień umowy, nie można było nie dostrzec braku równowagi kontraktowej stron, skoro podmiot występujący jako pożyczkodawca, a jednocześnie przedsiębiorca, narzucił podmiotowi oznaczonemu jako pożyczkobiorca, a jednocześnie konsumentowi wszystkie warunki umowy, w tym także i te dotyczące kosztów udzielenia pożyczki oraz własnego wynagrodzenia. Z tym wszystkim łączy się również stan nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków stron, wynikających z umowy, oczywiście na niekorzyść pozwanego, jeżeli wziąć pod uwagę to, do czego miał być zobowiązany w zamian za udzielenie mu pożyczki. Trudno mówić tu o ekwiwalentności świadczeń, albowiem dodatkowe opłaty zdecydowanie poza te granice wykraczają.

Podkreślenia wymaga fakt iż art. 36a z ustawą z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim nie zapewnia dowolności w kształtowaniu wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu aż do wysokości opłat maksymalnych. Ustawodawca restrykcyjnie ograniczył swobodę ustalania kosztów obciążających konsumenta wprowadzając opisane wzorem do wyliczenia pojęcie "maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu/pożyczki". W przypadku pożyczki w kwocie 7270 zł udzielonej na okres 90 tygodni, pozaodsetkowe koszty kredytu wynosić mogły maksymalnie 5581,97 zł, a więc prowizja przewidziana w umowie stron nie przekraczała tej kwoty, aczkolwiek stanowiła niemal 77% kwoty pożyczki. Wskazać należy również na orzecznictwo Sądu Najwyższego, który stwierdził, że okoliczność, że pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie przekraczają wysokości określonej w art. 36a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, nie wyłącza oceny, czy postanowienia określające te koszty są niedozwolone (Sygn. III CZP 42/20, III CZP 43/20)

W niniejszej sprawie Powód podjął próbę uzasadnienia wysokości naliczonej prowizji w umowie z pozwaną wskazując, że prowizja jest głównym świadczeniem stron w umowie pożyczki, opierając się na definicji kredytu zawartego w art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo Bankowe. W pierwszej kolejności wskazać należy, że powołana przez powoda ustawa ma zastosowanie do banków, natomiast powód jest podmiotem oferującym usługi finansowe (takie jak np. udzielanie pożyczek), aczkolwiek nie jest bankiem. Po drugie, zgodnie z definicją umowy pożyczki, która została przytoczona powyżej, głównym świadczeniem pożyczkobiorcy jest zwrócenie przedmiotu pożyczki. Prowizja zatem nie jest głównym świadczeniem stron w umowie pożyczki. Nie jest również dla Sądu argumentem przekonującym zdefiniowanie prowizji jako formy wynagrodzenia za ryzyko, ponoszone przez pożyczkodawcę w związku z udzieleniem pożyczki. Nie można bowiem przerzucać ryzyka związanego z prowadzeniem przedsiębiorstwa na konsumentów.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie pożyczkodawca nadmiernie zawyżył prowizję, traktując ją jako dodatkowe źródło zarobkowania. Tym samym postanowienia umowy dotyczące prowizji z tytułu udzielenia pożyczki pozostają w sprzeczności również z art. 359 § 2¹ i § 2² k.c., określających wysokość odsetek maksymalnych (dwukrotność wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie). Przygotowana umowa pożyczki przepis ten narusza, bowiem prowizja stanowi w istocie dodatkowy koszt pożyczki, oprócz określonych w umowie odsetek umownych, co sprawia, że w tej części umowa pozostaje w sprzeczności z prawem i zasadami współzycia społecznego (art. 58 k.c.). Należy wskazać, że przede wszystkim to same odsetki powinny stanowić wynagrodzenie za korzystanie z cudzych pieniędzy w przypadku umowy pożyczki zawartej z osobami fizycznymi. Choć nie ma ku temu normatywnych przeszkód, to jednak postanowienia umowne, wprowadzające wynagrodzenie za udzielenie pożyczki nie mogą wyłączać, ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych. Samo zwykłe zestawienie kwoty pożyczki i prowizji pozwala na konstatację, że w istocie mamy do czynienia z niedozwoloną próbą omięcia przepisów o odsetkach maksymalnych.

Zgodnie z art. 358¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (art. 358¹ § 2 k.c.). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W przypadku stwierdzenia nieważności niektórych postanowień umownych zostają one wyeliminowane z umowy, a strony są związane nią w pozostałym zakresie. Rolą Sądu nie jest samodzielne niwelowanie nierówności stron do poziomu warunków uczciwych poprzez miarkowanie wynagrodzenia prowizyjnego i związanego z dodatkowymi usługami do wysokości akceptowalnej z punktu widzenia dobrych obyczajów. Przyjmuje się, że w świetle art. 385¹ § 1 i 2 k.c. ingerencja sądu w treść stosunku umownego łączącego strony ma charakter negatywny i powinna uwzględniać fakt, że art. 385 § 2 k.c. wyklucza odwołanie się do art. 56 k.c. jako instrumentu uzupełnienia treści stosunku umownego. Taka interpretacja powyższych przepisów ma oparcie w orzecznictwie (...), który wielokrotnie wskazywał, że do sądu krajowego należy wyłącznie i jedynie wykluczenie stosowania nieuczciwego warunku umownego, tak aby nie mógł on wywoływać wiążącego skutku wobec konsumenta, przy czym sąd ów nie jest uprawniony do zmiany treści tego warunku (wyrok z dnia 14 czerwca 2012 r., B. E. de C., C 618/10).

W związku z powyższym Pozwanej nie wiążą postanowienia umowne, dotyczące obowiązku zwrotu pożyczkodawcy prowizji i wynagrodzenia za usługę (...), obowiązana jest jednak do zwrotu kwoty udzielonej pożyczki z odsetkami umownymi, oraz opłatą przygotowawczą.

Zgodnie z treścią pkt. 16 umowy, odsetki zastrzeżone w umowie zostały naliczone od kwoty brutto pożyczki, a zatem były naliczane od prowizji i opłaty za opcję (...). Uwzględniając jedynie kwotę główną pożyczki i opłatę przygotowawczą (7270 zł + 40 zł), odsetki za okres 90 tygodni w wysokości 10 % wynoszą 720,88 złotych. Jednak od 18 marca 2020 roku odsetki mogły wynieść maksymalnie 9%, dlatego ostateczna kwota odsetek należnych za cały okres pożyczki powinna wynieść 720,55 zł.

Reasumując: Sąd uznał, że w przedmiotowej umowie postanowienia dotyczące opłat za elastyczny plan spłat oraz prowizję za udzielenie pożyczki nie obowiązują stron. Stąd obliczenie kwoty, którą Powódce powinna zwrócić Pozwana jest następujące:

$(7270 \text{ zł} + 40 \text{ zł} + 720,55) - 5 \text{ 925,28 zł} = 2 \text{ 104,27 zł}.$

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd w pkt 1 wyroku zasądził powyższą kwotę i w pkt. 2 wyroku oddalił powództwo w pozostałej części.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu to jest od dnia 7 września 2020 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 455 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zgodnie z którym w razie, gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek z czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powódka żądała odsetek od dnia wniesienia pozwu (7.12.2020 r.), a zatem od daty, w której całość pożyczki powinna być zwrócona. Pozwana nie kwestionowała daty początkowej biegu odsetek ustawowych za opóźnienie.

Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c. dokonując stosunkowego ich rozdzielenia. Powódka dochodziła zapłaty w wysokości 8013,93 zł, a powództwo zostało uwzględnione w zakresie kwoty 2 104,27 zł, zatem w 26%. Na poniesione przez Powódkę koszty składają się: 500 zł tytułem opłaty od pozwu i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1800 złotych. Pozwana poniosła jedynie koszty zastępstwa procesowego w wysokości – 1800 zł. Razem koszty procesu wyniosły 4 100 zł. Pozwana przegrała sprawę w 26% i w takim stosunku powinna ponieść koszty (czyli 1066 zł), zaś poniosła w kwocie 1800 zł. Dlatego różnica 734 zł podlega zasądzeniu na rzecz Pozwanej od Powódki.